

Като се свърши втория часъ дѣцата излѣзоха двѣ по двѣ отъ класната стая и наредени, тръгнаха за у дома си.

Слѣдъ като се нахраниха, тритѣ другарчета се събраха пакъ наедно да играятъ въ градината на Славкови.

Василчо си бѣше купилъ вече *букварь* и показваше хубавитѣ картини въ него. Боянъ бѣше взелъ плочата и показва на другарчетата си какво бѣше написалъ. Така неусѣтно минаваха днитѣ и дѣцата всѣки день научаваха по една нова приказка или нѣкоя хубава пѣсень.

Като се навечеряха, веднажъ майката на Славко го повика и го накара да ѝ каже пѣсенъта за родителитѣ. Славко я бѣше научилъ и я каза безъ да сбърка. Тогавъ Славковитѣ братчета почнаха да я пѣятъ и той пѣше наедно съ тѣхъ.

Така минаваха днитѣ и тритѣ другарчета станаха добри ученици. Учителътъ имъ ги обикна много. А и родителитѣ имъ много се радваха.

Бащата на Василчо бѣше заминалъ войникъ на бойното поле. Василчо бързаше да изучи добръ всичкитѣ букви въ *букваря*, за да може поне за именния день на баща си, Николденъ, да му пише едно поздравително писмо.

Василчо, Боянчо и Славко бѣха добри и прилежни дѣца. Тѣхния учителъ много ги обичаше, а и родителитѣ имъ се радваха на тѣхното прилежание и на добрия имъ успѣхъ.

